

ע"פ 9158/16 - משה אברג'יל, דוד אברג'יל נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 9158/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון

המערערים:

1. משה אברג'יל
2. דוד אברג'יל

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב
מיום 13.10.2016 בת"פ 12406-11-15 שניתן על ידי
כבוד השופט מ' לוי

תאריך הישיבה:

ג' בשבט תשע"ז (30.1.17)

בשם המערערים:

עו"ד רפי ליטן; עו"ד טל ליטן

בשם המשיבה:

עו"ד בת-שבע אבגז

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. המערערים הורשעו, על סמך הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של ייצור נשק (המערער 2) וסיוע לייצור נשק (המערער 1) ובעבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע (שני המערערים). לפי כתב האישום המתוקן קשרו המערערים קשר לייצר מטען חבלה מאולתר ולצורך כך רכשו חמש מערכות הפעלה המשמשות להפעלת פירוטכניקה. המערער 2 יצר מטען חבלה מאולתר, בסיועו של המערער 1, וזה הונח על ידי אדם שזהותו אינה ידועה ברחוב מסויים, ואותר על ידי עובר אורח באקראי. שני המערערים הואשמו בכך שנתנו אחת ממערכות ההפעלה שרכשו לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, ביודעם כי היא נועדה לשמש לביצוע פשע (לרבות הרכבת מטען חבלה אשר עלול להתפוצץ ולפגוע באדם).

2. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש עמד בית המשפט המחוזי על הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות דן (והטעים כי מידת הפגיעה בהם הינה חמורה) ועל פוטנציאל הנזק החמור לפגיעה בנפש. בית המשפט קבע כי מעשיהם של המערערים מצויים ברף "הגבוה למדי" של עבירות הנשק וגלומה בהם חומרה יתרה. עוד עמד בית המשפט על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות נשק, והתייחס לגזר הדין שניתן ביחס לשני נאשמים אחרים, בתיק אליו התייחס כ"תיק חסוי", בו הושתו עליהם עונשי מאסר בפועל בני 32 ו-52 חודשים. בית המשפט קיבל את טענת המשיבה כי הגיעה בתיק החסוי להסדר טיעון "סגור", שאינו משקף את מדיניות הענישה הראויה, נוכח קושי ראיתי, וכן כי הנאשמים בתיק החסוי הודו במיוחס להם מיד וללא ניהול הוכחות. בית המשפט קבע את מתחמי העונש ההולמים בעניינם של המערערים דכאן - בן 18 ל-42 חודשי מאסר בעניינו של המערער 1; ובין שלוש לשבע שנות מאסר בעניינו של המערער 2 - ולאחר שבחן את מכלול השיקולים לעניין גזירת העונש בתוך המתחם (לרבות שיקולים לקולא: הודאתם של המערערים במיוחס להם; נטילת אחריות מצידם; ונסיבותיהם האישיות; ושיקולים לחומרה, ובפרט עברם המכביד של השניים), גזר על המערערים 30 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי המעצר) ו-60 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי המעצר) בהתאמה, זאת לצד עונשים נלווים.

3. את עיקר טיעוניו מיקד בא כוח המערערים בכך שבית המשפט קמא פטר את עצמו מבחינה אמיתית של הפרשה דן בהשוואה לפרשה מושא התיק החסוי, שכתב האישום בה חמור בהרבה, לגישתו, מכתב האישום במקרה דן. לטענתו, יש מקום להשוות בין העונשים בשני המקרים ולהקל בעונשם של שולחיו. עוד נטען, כי בית המשפט קמא התעלם ממדיניות הענישה הנוהגת כפי שעולה מפסיקה שהגיש לעיונה של הערכאה הדיונית, כמו גם לעיונו.

4. המשיבה טענה כי יש להבחין בין שני המקרים, ובפרט בהתחשב בכך שבמקרה מושא התיק החסוי היו קשיים ראיתיים שהצדיקו הסדר טיעון סגור עם עונשים מקלים בהשוואה למדיניות הענישה הנוהגת. כן הודגש עברם הפלילי המכביד של המערערים דכאן והוגשה פסיקה התומכת בטענתה לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא.

5. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ועיון בפסיקה שהועברה לעיונו, השתכנענו כי דין הערעור להידחות. אין מחלוקת כי העונשים שהושתו על המערערים הינם עונשים חמורים, אך העבירות שבביצוען הודו והורשעו חמורות אף הן. יתר על כן, עברם של המערערים מכביד ביותר וכולל קרוב לעשרים הרשעות קודמות, לכל אחד מהם, לרבות עבירות נשק.

אנו מקבלים את טיעון המשיבה לפיו הסכמתה לעונשים שהושתו על הנאשמים בתיק החסוי, במסגרת הסדר טיעון, התבססה על קושי ראיתי ואינה מייצגת את עמדת המשיבה לעניין העונש הראוי בעבירות נשק מן הסוג נשוא שני

התיקים.

נוסיף, כי פעמים רבות גזירת עונשם של נאשמים בעבירות דומות אינה פרי תוצאה של חישוב אריתמטי, ואין בכך שניתן למצוא פסקי דין בהם הושתו עונשים מקלים יותר במקרים דומים משום ראייה למדיניות ענישה מקלה. אנו סבורים כי העונשים שהושתו על המערערים הינם עונשים מתאימים לחומרת העבירות שבביצוען הודו, ובפרט בהתחשב בעברם המכביד ביותר.

הערעור נדחה איפוא.

ניתן היום, ג' בשבט התשע"ז (30.1.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט